

Vánoční pohádka

Za oknem padal sníh. Padal celý den a noc. Celý dům, i ulice, celé město bylo bílé.

Jakoby zbělel celý svět. Malý Lukáš seděl u okna a pozoroval padající vločky.

„Maminka říkala,“ přemýšlel ten malý klučina „že k nám přijde Ježíšek.“ Kroutil hlavou.

„Prý k nám přijde už zítra a přinese pod stromeček spoustu dárků k Vánocům.“

Seskočil ze židle a šel se podívat na Betlém. „Ale jak k nám může přijít takové malé miminko. A ještě něco nést s sebou.“ Opřel se a prohlížel si postavičky. Byly tam ovečky a pastýři, tři králové s dary, anděl nad chlévem, kravička a oslík, malé jesličky s Ježíškem a Josef s Marií, jak se nad ním sklánějí. „To ať mi nikdo neříká,“ pokračoval Lukášek v mudrování, „že takové malé děťátko umí chodit. Já si dobře pamatuju sousedovic Matěje. Toho museli vozit v kočárku. A jak dlouho mu to trvalo než začal cupit!“

„Lukáši!“ zavolala z kuchyně maminka, „Pojď se podívat na vánočku. Ta se letos povedla.“ Vytáhla z trouby vonící pečivo. Mandličky, rozinky. Hmm, to má Lukáš moc rád. „Dáš mi kousek?“ zeptal se. „Musíš chvíli počkat,“ usmála se maminka, „Ještě je horká. Ale až vystydne, ukrojím Ti pořádný kus.“

Pak zdobili stromeček, rovnali cukroví na mísy a vyprávěli si.

Když byl čas celý modrý tmou, šel malý Lukáš spát. Tatínek ho přikryl až po bradu a maminka mu dala pusku na čelo.

„Ať se Ti něco hezkého zdá.“ A Lukášovi se zdál krásný sen o prvních Vánocích.

Byla krásná teplá noc. Nikde ani kousek sněhu. Zářící hvězdy na obloze. Polní cestou se k Betlému blížili dva lidé. Žena seděla na oslátku, muž je vedl za uzdu. „Vždyť to je Josef a Marie,“ povídá si ze sna Lukášek. A dívá se dál.

Marie s Josefem přijeli do města, byla už noc.

„Zítra začíná sčítání lidu. Nevím, jestli ještě najdeme místo ke spaní.“ Josef se otočil na ženu.

„Nevadí,“ usmála se Marie. „Něco určitě najdeme.“ Nakonec museli spát v chlévě, na kupě sena. Město bylo plné. Všechny postýlky už byly obsazené. A právě, když hvězdy nad Betlémem zasvítily nejsilněji, narodil se jim syn. Drobné miminko. Marie unavená usnula. Josef se nemohl na dítě vynadávat.

Když tu:

„Klepy, klep.“ Josef se lekl: „Další nocležníci.“ Ale pak si řekl: „I co, vejdemo se všichni.“ A otevřel. Byli to pastýři. Nesli dary a vyprávěli, že je vedla hvězdy a že hledají děťátko, právě narozené.

„Marie, vzbud se.“ zatřásl jí za rameno, „K našemu Ježíškovi přišli pastýři.“ A Marie povídá:

„I to se Ti Josefe něco zdá. Kdopak by byl pozdě ještě na cestě?“ A chtěla znovu usnout.

Když tu:

„Klepy, klep.“ Josef se lekl: „Další pastýři. „Ještě jich přijde pár a nebude tu místo k spaní už ani pro nás.“ Ale otevřel. Byli to tři králové. Nesli dary a vyprávěli:

„Vedla nás hvězda. Daleká byla cesta. Hledáme krále, který se právě narodil.“ Marie kouká chvíli na pastýře, chvíli na krále a nestačí se divit.

Když tu:

„Klepy, klep.“ Otevřely se dveře a vešla maminka. „Lukáši vstávej. Je Štědrý den.“

Lukáš otevřel oči a dívá se překvapeně na maminku. „Ty jsi také v Betlémě u Ježíška?“ A maminka se smála.

„Copak bych tam dělala?“ Sedla si na postýlku. „Tobě se jistě něco zdálo.“

A pak už běžel den jak voda v potoce. Brzy byl zase večer. Stromeček svítil a cukroví vonělo. Lukášek se nemohl dočkat. Pak zazvonil zvonec a pod stromečkem bylo spoustu dárků. Pro maminku, pro tatínka a také pro Lukáška. A všichni měli radost. Ale největší měl

Lukášek. Byl šťastný, že jsou tu Vánoce, dárky, maminka s tatínkem a také že tu je on. Vyskočil, otevřel okno a volal:
„Děkuju Ti, Ježíšku!!!“ Vločky tiše padaly tmou. A Lukášek si v koutku duše říkal:
„Možná jsou to ty dary od tří králů a ke stromečkům je roznášejí pastýři.“ A už se tím netrápil.

